

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 117/2018-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátska kancelária, L. Novomeského 2631/25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 630/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. mája 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 630/2014.

2. Z obsahu sťažnosti predovšetkým vyplynulo:

«... Sťažovateľ - obeť porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (v ďalšom „Ústava“) a porušenia práva na prejednanie kompenzačnej veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (v ďalšom „Dohovor“) v odvolacom konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave od 18.09.2014 pod č.k. 5Co/630/2014 voči rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 7.3.2014 č.k. 19C/66/2012-136 - v kompenzačnom konaní o odškodnení nemajetkovej ujmy za prieťahy v trestnom konaní a iné voči SR v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR o odškodnení nemajetkovej ujmy 22 000,- € s prísl. pred Okresným súdom Bratislava I pod č.k. 19C/66/2012 od 2.8.2012 - podáva týmto prostredníctvom ním splnomocnenej advokátky JUDr. Emílie Korčekovej návrh na začatie konania - sťažnosť o porušení základných práv a slobôd pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, keďže o odvolaní sťažovateľa z 6.6.2014 podanom z nezákonnej väzby sťažovateľa dňa 6.6.2014 nebolo rozhodnuté porušovateľom s urýchlením („speedily“) za viac ako 2 roky a 8 mesiacov, a preto navrhuje a žiada, aby Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade skutkového stavu veci, vyžiadanim si spisu od porušovateľa uznesením prijal sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom takto ROZHODOL:

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní č.k. 5Co/630/2014 porušené boli.

2. Krajskému súdu v Bratislave sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod č.k. 5Co/630/2014 konal bez zbytočných prieťahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 2 500,- Eur, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 303,08 Eur, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne - advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

... Sťažovateľ má postavenie navrhovateľa v kompenzačnom konaní o odškodnení nemajetkovej ujmy 22 000,- € (mu vzniknutej v extrémne dlhom trestnom konaní č.k. PK IT 56/03 vedenom na Okresnom súde Bratislava III, pôvodne na Okresnom súde Pezinok) vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod č.k. 19C/66/2012 od 2.8.2012 (žaloba pôvodne podaná na Okresnom súde Bratislava III dňa 06.06.2012) voči Slovenskej republike v zast. Ministerstvom spravodlivosti SR.

V danej veci Okresný súd Bratislava I rozhodol dňa 7.3.2014 rozsudkom, voči ktorému podal sťažovateľ dňa 6.6.2014 z ÚVVaÚVTOS [REDAKOVANÉ] odvolanie (sťažovateľ poznamenáva, že väzba sa ukázala ako nezákonná, svojvoľná, zinscenovaná Okresným súdom Bratislava I - vid'. nález ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 244/2015 z 2.7.2015).

Dľa vykonanej lustrácie sťažovateľom (po jeho prepustení z väzby a oslobodení spod obžaloby) bol spis č.k. 19C/66/2012 Okresným súdom Bratislava I predložený na konanie o odvolaní Krajskému súdu Bratislava I dňa 18.09.2014, súdny poplatok za odvolanie sťažovateľ zaplatil z väzby, takže nič počas jeho väzby nebránilo a ani nebráni porušovateľovi, aby v lehote do 6-ich mesiacov rozhodol o odvolaní sťažovateľa (vid'. rozhodovacia prax ústavného súdu), k čomu nedošlo ani ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti, pričom poslednú lustráciu vykonal sťažovateľ osobne v INFO kancelárii Krajského súdu v Bratislave a to dňa 05.05.2017.

Za daného skutkového stavu veci je možným konštatovať, že porušovateľ sa o vec riadne nestará, vo veci nekoná s urýchlením, keďže za viac ako 2 roky a 8 mesiacov o odvolaní sťažovateľa nerozhodol, pričom vec je po právnej stránke jednoduchá, nezložitá, vec má pre sťažovateľa mimoriadny význam vzhľadom k tomu, čo je v danej kompenzačnej veci pre sťažovateľa v hre „at stake“ keďže sa jedná o odškodnenie nemajetkovej ujmy v súvislosti s neprimeranou dĺžkou trestného konania (kvalifikovane skonštatovanou) vo veci PK IT 56/03 vedenom na Okresnom súde Bratislava III, pôvodne na Okresnom súde Pezinok, keďže Okresný súd Bratislava I sa dôsledne nevysporiadal s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR (č.k. 6Cdo 193/2011) a najmä s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade odškodňovania obetí extrémne dlhého a nezákonného trestného stíhania.

Podáva sa, že sťažovateľ k priesťahom pred odvolacím Krajským súdom v Bratislave neprispel a má záujem na urýchlenom, ale spravodlivom a ústavne konformnom rozhodnutí

odvolacieho Krajského súdu v Bratislave, keďže napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I vníma ako krajne nezákonný a protiústavný, v rozpore s čl. 46 ods. 3, ods. 4 Ústavy.

Podáva sa, že ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti porušovateľ nekoná efektívne, sústredene, nekonal s urýchlením v súlade O.s.p. a aktuálne nekoná s urýchlením v súlade s C.s.p. porušujúc tak zásadu rýchlosti súdneho konania, čo má a malo za následok, že ochrana práv sťažovateľa v dôsledku neefektívneho konania porušovateľa, hrubej nečinnosti zo strany porušovateľa za viac ako 2 ROKY a 8 MESIACOV nedosiahla požadovanej kvality a rýchlosti rozhodnutia vo veci samej v súlade s konštantnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (v ďalšom „ESLP“).

Ergo ochrana práv sťažovateľa v odvolacom konaní nie je rýchla a účinná, od 18.09.2014 je porušovateľ pasívny, vo veci nevytýčil termín pojednávania, nerozhodol VVR, napriek tomu, že vec je po právnej a skutkovej stránke jednoduchá a nezložitá.

Sťažovateľ tvrdí, že dĺžka odvolacieho konania nesplnila požiadavku primeranej lehoty podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čo nie je prípustným a ústavne právne konformným.

Sťažovateľ vzhľadom na skutkový stav veci a okolnosti prípadu k neefektívnemu a nesúrodému, nekoncentrovanému konaniu porušovateľa neprispel.

Sťažovateľ k porušeniu primeranej lehoty v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru neprispel, na prieťahoch v odvolacom sa nepodielal a ani len NEPODIEĽA.

Stav právnej neistoty, bezmocnosti, beznádeje a psychického strádania sťažovateľa o výsledok tohto odvolacieho konania stále trvá a to už viac ako 2 roky a 8 mesiacov, čo nie je súladné s konštantnou judikatúrou ESLP.

Preto sa s dôverou obracia so žiadosťou o pomoc na Ústavný súd SR.

Vec je dľa sťažovateľa po právnej a skutkovej stránke jednoduchá, nezložitá. Vec má pre sťažovateľa mimoriadny význam.

Dľa sťažovateľa je ním uplatnená výška primeraného zadošťačenia za vzniknutú mu nemajetkovú ujmu v sume 2.500,- EURO, táto výška odškodnenia vzhľadom na neprijateľnú a neakceptovateľnú dĺžku odvolacieho konania, je dľa právneho názoru sťažovateľa primeraná a spravodlivá, súladná s rozhodovacou praxou ESLP proti Slovenskej republike, teda aj v súlade s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR

(uznesenie č.k. 6 Cdo 193/2011 zo dňa 25. apríla 2012), ktorý sa v prípade prietáhov zavinených súdom pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy za prietahy v trestnom konaní zavinených súdom jasne prihlásil k rozhodovacej praxi štrasburských orgánov.

Sťažovateľ tvrdí, že je naďalej obeťou porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Sťažovateľ podáva túto sťažnosť v súlade s judikatúrou ESĽP vo veci Ištván a Ištvánová p. Slovensku, 2012; Komanický (č.6) p. Slovensku, 2012, Untermayer p. Slovensku, 2013 a iné... majúč zato, že za daného skutkového stavu veci nebol povinný podať sťažnosť predsedovi Krajského súdu v Bratislave na prietahy v konaní vedenom pod č.k. 5Co/630/2014 od 18.09.2014 stále v nerozhodnutom stave.

Sťažovateľ má zato (v súlade s rozhodovacou praxou Súdu voči Slovensku), že vzhľadom na skutkový stav veci už nemusí porušovateľovi poskytovať primeraný čas na odstránenie prietáhov a teda podáva túto sťažnosť priamo ústavnému súdu.»

II.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 630/2014.

6. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde v danej veci skúmal, či sú splnené podmienky na konanie pred ním. V nadväznosti na to ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vyžaduje, aby v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v konaní pred všeobecným súdom, sťažovateľ preukázal aj využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého má právo podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, t. j. podanie sťažnosti na prieťahy v konaní predsedovi krajského súdu. Splnenie uvedenej podmienky pritom ústavný súd zásadne vyžaduje vo veciach, ktoré sa nachádzajú v počiatočnej fáze konania, t. j. vo veciach, ktoré netrvajú viac rokov, ako to je aj v danej záležitosti.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 34/98, I. ÚS 16/99, I. ÚS 21/99), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o štátnej správe súdov v spojení so zákonom o súdoch a sudcoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na zbytočné prietahy v konaní podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona].

Keďže zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu vyplýva, že sťažovateľ, ktorý je kvalifikovane právne zastúpený, sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní predsedovi krajského súdu nepodal a ani netvrdí, že ju nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodit' ani z obsahu jeho sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ústavný súd opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu niet dôvodu predpokladať, že by využitie sťažnosti podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov neumožnilo účinnú ochranu základného práva sťažovateľa priznaného mu podľa

čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Pozornosti ústavného súdu pritom neušlo, že za zbytočné prietahy v konaní sa už v súčasnosti aj na návrh predsedov všeobecných súdov vyvodzuje disciplinárna zodpovednosť, dokonca sudcovia boli z tohto dôvodu pozbavený svojej funkcie (napr. rozhodnutie disciplinárneho senátu sp. zn. 3 Ds 1/2016 zo 14. februára 2017 v spojení s rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho senátu sp. zn. 3 Dso 3/2017 z 28. septembra 2017), a preto pri rešpektovaní štrasburskej judikatúry treba konštatovať, že sťažnosť podaná predsedovi krajského súdu v okolnostiach danej veci môže byť účinným prostriedkom nápravy.

7. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol z dôvodu neprípustnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. februára 2018